

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115216401
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115216401.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., Dúbravská cesta 14, 841 04 Bratislava, IČO: 35 919 001, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 41.912,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/120/2015-204 zo dňa 19.9.2019, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/120/2015-204 zo dňa 19.9.2019 potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“), prvým výrokom zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu vo výške 41.912,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p. a. zo sumy 87.538,34 eur od 22.1.2015 do 20.3.2015 a zo sumy 41.912,08 eur od 21.3.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s poukazom na ust. § 191, článku 8, článku 15 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), § 420 ods. 2, § 427, § 442, § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len „cestný zákon“). Druhým výrokom zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 % trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, s poukazom na ust. § 255 a § 262 ods. 2 CSP.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu dňa 16.6.2015 sa žalobca domáhal zaplatenia sumy vo výške 41.912,08 eur spolu s príslušenstvom.

Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané a nesporné, že žalovaný žalobcovi poukázal v prospech účtu žalobcu časť náhrady škody v celkovej výške 45.626,26 eur. Vznikol tak rozdiel medzi skutočnou škodou a uhradeným poistným plnením v sume 41.912,08 eur. Žalovaný z titulu amortizácie poistné plnenie krátil 41.846,05 eur a o sumu 66,03 eur z titulu neoprávneného odpočítania zisku za predaj kovových zvyškov.

3. Podľa názoru súdu nemožno od žalobcu požadovať, aby ako správca komunikácie doplácал na dopravnú nehodu, odhliadnuc od toho, že komunikáciu je potrebné uviesť do pôvodného stavu, čo nie je možné inak len za použitia nových dielov zodpovedajúcich aktuálnym normám. Poškodený (žalobca)

by nemal doplácať na nehodu. Opravou nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného, keďže výmena dielov nenavýšila ich úžitkové vlastnosti. Zdôraznil, že žalobca v tomto prípade nemal možnosť voľby, či si nechá vec opraviť alebo si poškodenú vec opraví sám, prípadne ponechá neopravenú, ale bol povinný vzniknuté poškodenie odstrániť. Predmetná oprava nemohla byť podľa názoru súdu prevedená inak ako za použitia nových dielov, pričom pri oprave neboli použité kvalitnejšie či nadštandardné diely a ani diely, ktoré by neboli nevyhnutné (túto skutočnosť nenamieta ani žalovaný). Opravou nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného, keďže výmena dielov nezvýšila ich úžitkové vlastnosti. Nebolo možné neprihliadnuť na to, že poškodenému žalobcovi diskutabilné tzv. „zhodnotenie“ bolo v podstate protiprávnym konaním poisteného u žalovaného vnútené. Odstránenie poškodenia a uvedenie komunikácie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti a od poškodeného nemožno požadovať, aby on doplácal na vzniknutú nehodu.

4. Súd porovnávajú ustanovenia § 442 a § 443 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 9 odsek 6 cestného zákona dospel k jednoznačnému záveru, že § 9 odsek 6 cestného zákona je lex specialis vo vzťahu k uvedeným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktorý predstavuje v danom prípade lex generalis. Osobitné ustanovenie špeciálneho zákona potom ruší účinnosť všeobecného Občianskeho zákonníka a vylučuje použitie jeho dotknutých všeobecných ustanovení. Z ustanovenia § 9 odsek 6 cestného zákona vyplýva povinnosť škodcu uhradiť správcovi komunikácie náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch spojených s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu, bez akéhokoľvek obmedzenia. Tieto náklady žalobca súdu listinnými dôkazmi preukázal. Je preto povinnosťou žalovaného, aby žalobcovi ako správcovi rýchlostnej cesty náklady v žalobcom preukázanej výške v plnom rozsahu uhradili.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že neobstojí ani námietka žalovaného, že žalobca nedosiahol zisk za predaj kovových zvyškov 190,40 eur. Predovšetkým žalovaný nepredložil súdu dôkaz preukazujúci toto konštatovanie, v spise sa nachádza len Expertná správa spoločnosti INESRVIS Slovakia s.r.o., ktorá však nepreukazuje toto tvrdenie. Neobsahuje relevantné odôvodnenie zvýšenia výzisku, neobsahuje odkaz na zdroj a dôkazy, ktoré pri jej vypracovaní boli použité. Súd preto vychádzal zo sumy, ktorú reálne žalobca za predaj kovových zvyškov získal a krátanie žalovaného aj v tejto časti považoval za nedôvodné.

V danom prípade zmyslom a účelom ustanovení priznávajúcich poškodenému právo na náhradu škody je zaistiť, aby mu bola v plnej miere kompenzovaná majetková ujma a preto súd žalobe vyhovel.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. vzniklo žalobcovi tiež právo na úrok z omeškania z uvedenej sumy vo výške 5,05 % odo dňa nasledujúceho po 15 dni odo dňa ukončenia šetrenia poistnej udalosti žalovaným. Žalovaný ukončil šetrenie 17.3.2015. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že žalobca oznámil škodovú udalosť žalovanému listom doručeným žalovanému 6.10.2014. Žalovaný teda mal ukončiť šetrenie do 3 mesiacov, t.j. do 6.1.2015 a následne do 15 poskytnúť poistné plnenie (t.j. do 21.1.2015). Nakoľko žalovaný nepredložil dôkaz odôvodňujúci ukončenie šetrenia poistnej udalosti až 17.3.2015, súd vyhovel žalobe aj v časti žalobcom požadovaného príslušenstva. Žalovaný sa do omeškania dostal už dňa 22.1.2015, a teda žalobcovi súd priznal nárok na úhradu úrokov z omeškania zo sumy 87.538,34 eur od 22.1.2015 a zo sumy 41.912,08 eur od 21.3.2015 do zaplatenia (20.3.2015 bola časť poistného plnenia žalovaným vyplatená).

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ustanovením § 355 ods. 1 CSP, ktoré odôvodňuje v intenciách ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku.

Uviedol, že trvá na všetkých prezentovaných a uvedených skutočnostiach a nesúhlasí so závermi súdu, ktoré nepovažuje za riadne odôvodnené. Má za to, že konajúci súd sa nedôvodne nevysporiadal s námietkami žalovaného, ktorý poukazoval na zhodnotenie majetku žalobcu.

8. S poukazom na ust. § 442 OZ uviedol, že v súdnej praxi je jednotný názor, že skutočnou škodou je zmena hodnoty poškodenej veci pred vznikom škodovej udalosti a po nej. Preto sa podľa jeho názoru súd mal vysporiadať s námietkami, že súd musí skúmať hodnotu veci pred poškodením a hodnotu veci po poškodení. Vytkol súdu, že sa nevysporiadal dostatočne s Expertnou správou o škode z povinného

zmluvného poistenia vozidla Mercedes Benz EVČ: P.-XXXBD vedeného p. A. Č. (ďalej ako „expertná správa“), ktorú vypracoval Inservis Slovakia s.r.o., IČO: 35 803 819 a ktorú žalovaný v konaní predložil, a jeho odôvodnenie tak nenapĺňa zákonné požiadavky pre spravodlivý proces, a to najmä presvedčivosť súdneho rozhodnutia a jeho riadne zdôvodnenie.

9. Žalovaný ďalej vytkol súdu, že sa nevyporiadal s námietkami žalovaného, že pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 21.04.2014, boli okrem zvodidiel poškodené predovšetkým iné súčasti rýchlostnej komunikácie, ktoré sú presne vymedzené na str. 3/9 expertnej správy pod bodom „Druh a rozsah škody“. Z uvedeného taxatívneho vymedzenia rozsahu jednoznačne vyplýva, že predovšetkým bol poškodený majetok žalobcu elektrotechnického zamerania. Žalobca doložil informáciu o dĺžke používania poškodených súčastí rýchlostnej komunikácie, na ktorej došlo k predmetnej dopravnej nehode. Na základe uvedeného boli zvodidlá užívané v trvaní 14 rokov, ostatné súčasti v trvaní 8 rokov (str. 3/9 Expertnej správy).

10. Uviedol, že pri vypracovaní expertnej správy sa pri výpočte skutočnej výšky škody vychádzalo z Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení a uplatnená bola pri stanovení výšky škody aj amortizácia a bola zohľadnená aj skutočnosť, že niektoré elektronické zariadenia vzhľadom na svoju prípustnú životnosť podľa vyhlášky a dĺžkou ich používania mali byť v čase škodovej udalosti vyradené z evidencie majetku žalobcu a z tohto dôvodu došlo k uplatneniu amortizácie vo výške 75-90 %.

11. Žalovaný zastával stanovisko, že zohľadnenie amortizácie v jednotlivých prípadoch, vzhľadom na konkrétne okolnosti týkajúce sa poškodení je odôvodnené, tak ako je to i v predmetnom uplatnení amortizácie v prípade opravy poškodených súčastí komunikácie. Uvedené zariadenia boli v prevádzke dlhú dobu, a to zvodidlá (14 rokov) a ostatné zariadenia (8 rokov). Životnosť zvodidiel je podľa vyhlášky 25 rokov, životnosť skrine rozvádzača TU5b je podľa vyhlášky 20 rokov, životnosť videorozvodníkov je 6 rokov (v čase nehody po stanovenej živnosti 8 rokov), modul AWS 3000TE kamerový dohľad TU5b životnosť 5 rokov (v čase nehody po stanovenej živnosti 8 rokov). Opätovne poukázal na skutočnosť, že v čase dopravnej nehody boli v užívaní v období, čo prevyšuje, ktorá sa blíži k ich technickej životnosti, resp. presahuje ich technickú životnosť, t.j. dobu, počas ktorej je zariadenie schopné plniť požadované funkcie v súlade s určením zariadenia, technickou dokumentáciou, sprievodnou dokumentáciou, odporúčaniami a pokynmi výrobcu alebo dodávateľa.

12. Poukázal na argumentáciu žalobcu, ktorý na jednej strane uvádza, že na diaľnici môžu byť inštalované len nové a plne funkčné zariadenia, na druhej strane vyvoláva otázku, prečo boli na diaľnici umiestnené zariadenia po technickej životnosti? Ad absurdum možno prijať záver, že žalobca čaká na poistnú udalosť, aby si pokryl inštaláciu zariadení z iných zdrojov.

Žalovaný bol toho názoru, že konajúci súd nesprávne vyložil ustanovenie § 9 ods. 6 cestného zákona, ktoré nevyklučuje možnosť uplatnenia amortizácie. Žalovaný sa nebránil pri likvidácii nahradení skutočne vzniknutej škody vrátane vynaložených nákladov na ich odstránenie, t.j. nahradil poškodené zariadenie komunikácie a úkony potrebné na vykonanie tejto činnosti. Toto ustanovenie je potrebné konfrontovať s inštitútom bezdôvodného obohatenia podľa ustanovení § 451 a nasl. OZ. Ustanovenie uvádza povinnosť uviesť komunikáciu do pôvodného stavu (nie nového, revitalizovaného, zhodnoteného). Preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu, avšak uvedením do stavu pôvodného, a to bol stav s opotrebovanými, resp. po životnosti inštalovanými zariadeniami. Logickým výkladom zákonného ustanovenia potom žalovaný nahradil skutočnú hodnotu zariadení spolu s vykonanou prácou, a to poistným plnením vo výške 45.626,26 eur. Týmto postupom riadne dodržal zákonné požiadavky. Akékoľvek plnenie nad tento rozsah, podľa jeho názoru, znamená bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu.

Vytkol súdu, že sa s týmito argumentmi nevyporiadal napriek tomu, že poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci a vydanie nezákonného rozsudku.

13. Žalovaný mal za to, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia.

V súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, odôvodnenie rozsudku je dôležitým predpokladom jeho preskúmateľnosti, ktorej skutočnosti prikladá veľký význam v mnohých svojich rozhodnutiach Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Podľa jeho

názoru sa súd v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, ktorý poukázal na zastaralosť zariadení a potrebu zohľadnenia amortizácie, resp. opotrebenia, a tým nižšiu hodnotu týchto vecí.

14. Zastával názor, že prvoinštančný súd v rozpore so zákonom neuviedol aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda podľa jeho názoru nepreskúmateľné. Poukázal na skutočnosť, že vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry vo svojej podstate porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. zákona č. 460/2001 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 171/2005 „Podľa judikatúry ESLP (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T: c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/2003) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“

15. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/120/2015 zo dňa 19.09.2019 zmenil tak, že žalobu voči žalovanému zamietal a priznával mu náhradu trov konania. Zároveň žiadal o priznanie trov odvolacieho konania žalovanému.

16. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa pridrieva všetkých svojich písomných vyjadrení a ústnych prednesov v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia a konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Citujúc Občiansky zákonník komentár, epos, 2007, strana 449 a 450 a nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2221/07 zo dňa 19.03.2008 žalobca poukázal na to, že nárok na náhradu škody si uplatnil v zmysle ust. § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý predstavuje vo vzťahu k ust. § 442 a 443 OZ lex specialis.

18. Uviedol, že výklad týkajúci sa cestného zákona ako lex specialis vo vzťahu k OZ ako lex generalis, a následná povinnosť škodcu, resp. poisťovne uhradiť poškodenému náklady spojené s odstránením škody bez akéhokoľvek obmedzenia je potvrdený ustálenou rozhodovacou praxou krajských súdov. Poukázal pritom na viaceré rozhodnutia krajských súdov, v ktorých súdy uprednostnili aplikáciu cestného zákona ako lex specialis. Uviedol, že žalobca pri výkone svojich povinností ako správcu komunikácie sleduje verejný záujem. Zdôraznil, že nepoužil na odstránenie závady žiadne náhradné diely, ktorých hodnota by nezodpovedala pôvodným dielom. V náhradných dieloch neboli použité žiadne drahšie, ani nepotrebné materiály, ani náhradné diely obsahujúce akékoľvek súčasti navyše, o ktoré by mohla byť hodnota pôvodných dielov oproti hodnote nových dielov navýšená.

19. Žalobca sa stotožnil s bodom 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že zariadenia boli v čase nehody plne funkčné a spĺňali požiadavky stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi a technickými normami.

20. K expertíznej správe o škode, na ktorú sa žalovaný odvolal uviedol, že nemá povahu znaleckého posudku podľa zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. K námietke žalovaného, ktorý sa odvolával na životnosť, respektíve na to, že niektoré dopravnou nehodou poškodené zariadenia boli po dobe životnosti žalobca uviedol, že predmetné zariadenia boli v čase nehody plne funkčné a spĺňali požiadavky stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi a technickými normami.

21. Záverom konštatoval, že nesúhlasí s názorom žalovaného, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné chybné odôvodnenie rozhodnutia. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 110/07. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je podľa názoru žalobcu preskúmateľné a dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby rozsudok zo dňa 19.09.2019 v plnom rozsahu potvrdil.

22. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca vo svojom podaní spochybňuje expertnú správu o škode predloženú žalovaným a uvádza, že sa nejedná o znalecký posudok v zmysle legislatívneho textu. Žalovaný vyslovil názor, že expertnú správu je možné vyhodnotiť ako odborné vyjadrenie v zmysle ustanovenia § 206 CSP. Zároveň nie je možné opomenúť ani ustanovenie čl. 11 ods. 3 CSP. Mal za to, že spoločnosť INSERVIS Slovakia s.r.o. a jej zamestnanci, resp. osoby vyhotovujúce expertné správy v jej mene sú takými odbornými osobami, a preto na ich závery je potrebné prihliadať ako na závery odborne znalej osoby. Naproti tomu žalobca nepredložil žiadne odborné stanovisko, ale obmedzil sa len na svoje tvrdenia. Žalovaný pri poukazovaní na prekročenie životnosti čerpal z expertnej správy, kedy je zrejmé, že životnosť zariadení bola prekročená.

23. Bol toho názoru, že zohľadnenie amortizácie v jednotlivých prípadoch, vzhľadom na konkrétne okolnosti týkajúce sa poškodení je odôvodnené, tak ako je to i v predmetnom uplatnení amortizácie v prípade opravy poškodených súčastí komunikácie. Kontrastne pôsobí vyjadrenie žalobcu, ktorý uviedol, že zariadenia boli plne funkčné, a tak mohli byť používané. Zdôraznil, že funkčnosť zariadení nemá vplyv na skutočnosť, že prekročili svoju životnosť, kedy riziko ich poškodenia alebo zlyhania bolo touto zásadnou skutočnosťou znásobené.

24. Žalovaný mal za to, že konajúci súd sa pri svojich záveroch nedostatočne vypořiadal s námietkami žalovaného a odkazovaním na ustanovenie § 451 a nasl. OZ. Ustanovenie uvádza povinnosť uviesť komunikáciu do pôvodného stavu (nie nového, revitalizovaného, zhodnoteného). Preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu, avšak uvedením do stavu pôvodného, a to bol stav s opotrebovanými, resp. po životnosti inštalovanými zariadeniami. Logickým výkladom zákonného ustanovenia potom žalovaný nahradil hodnotu zariadení spolu s vykonanou prácou, a to poistným plnením vo výške 45.626,26 eur. Týmto postupom riadne dodržal zákonné požiadavky. Akékoľvek plnenie nad tento rozsah, podľa jeho názoru znamená bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. Žiadne ďalšie nové skutočnosti, rozhodné pre posúdenie právnej veci vo vyjadrení neboli uvedené.

25. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti a tvrdenia, ako tie, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Žalobca preto odkázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom zhrnul všetky skutočnosti, ktoré považuje za potrebné. Uviedol, že z ustanovenia § 206 CSP vyplýva, že odborné vyjadrenie si vyžiada sám súd, pričom podmienkou takéhoto vyžiadania je návrh strany sporu. Súd si môže odborné vyjadrenie vyžiadať sám, nie len od znalca, ale aj od inej osoby, pričom splnenie podmienok odbornej spôsobilosti na podanie odborného vyjadrenia posudzuje súd sám. Zdôraznil, že v zmysle ust. § 185 CSP súd rozhodne, či uvedený dôkaz vykoná. Zároveň spochybnil nezáujatosť spoločnosti INTERSERVIS Slovakia, s.r.o., ktorá je dlhodobou zmluvným partnerom žalovaného. V ďalšej časti vyjadrenia žalobca zopakoval svoju predchádzajúcu právnu argumentáciu.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadrenia žalovaného, vyjadreniami žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

27. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými prostriedkami procesnej obrany v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevypořiadal a ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím

súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

29. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

30. Medzi stranami sporu je nesporné, že dňa 24.1.2014 došlo k dopravnej nehode nákladného motorového vozidla EČV: P. XXX X., prevádzkovateľ ktorého bol povinne zmluvne poistený u žalovaného, a to na komunikácii D1 km 137,6 smer Bratislava. Uvedenou dopravnou nehodou došlo k poškodeniu kovových zvodidiel a ich súčastí, modulov informačného systému na TU5b, modulu AWS 3000TE kamerového dohľadu v TU5b, videoprevodníka v TU5b, elektroinštalácie a skrine rozvádzača na TU5b, 2 radarových skriň a radaru Nemšová, nízkonapäťového rozvádzača - RN v 137 km. Žalobca si u žalovaného uplatnil ako u poisťovateľa škodcu náhradu škody vo výške 87.662,71 eur, a to listom číslo 10280/79269/40202/2014 zo dňa 1.10.2014, ktorý žalovaný prevzal dňa 6.10.2014. Žalovaný poukázal v prospech účtu žalobcu časť náhrady škody v celkovej výške 45.626,26 eur. Vznikol tak rozdiel medzi skutočnou škodou a uhradeným poistným plnením v sume 41.846,05 eur z titulu amortizácie a v sume 66,03 eur - podľa žalovaného z titulu neoprávneného odpočítania zisku za predaj kovových zvyškov, keď vo svojom liste uviedol, že „výzisk“ z predaja kovových zvyškov mal byť 190,40 eur. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, nakoľko žalobca uniesol svoju procesnú povinnosť, t.j. povinnosť na preukázanie ním tvrdených skutočností. Žalovaný s týmto názorom nesúhlasil a proti rozsudku podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

31. Odvolací súd sa ako prvou zaoberal odvolacou námietkou, že konanie trpí inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Žalovaný v odvolaní len všeobecne formuloval uvedený odvolací dôvod, bez ďalšieho odôvodnenia, pričom odvolací súd žiadne procesné pochybenie z obsahu spisu v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezistil.

32. K námietke odvolateľa, že rozsudok súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 365 ods. 1 písm. h) CSP, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

33. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca v súvislosti s výškou náhrady škody a výškou poistného plnenia poukazoval na § 9 ods. 6 zák. č. 135/1961 Z. z. Cestného zákona, z ktorého vyplýva, že pri poškodení diaľnice, cesty alebo miestnej komunikácie, ktoré spôsobí alebo môže spôsobiť závalu v zjazdosti, je povinný ten, kto poškodenie spôsobil, uhradiť správcovi komunikácie náklady spojené s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu, pokiaľ sa nedohodne so správcom komunikácie, že poškodenie odstráni sám.

Žalobcovi vznikli náklady spojené s odstránením poškodenia vo výške 87.662,71 eur, pričom mu bola uhradená len časť náhrady škody vo výške 45.626,26 eur a časť nákladov vo výške 41.912,08 eur ostala neuhradená. Žalovaný z titulu amortizácie poistné plnenie krátil 41.846,05 eur a o sumu 66,03 eur z titulu neoprávneného odpočítania zisku za predaj kovových zvyškov.

34. Odvolací súd konštatuje, že s poukazom na charakter činností, ktoré zabezpečuje žalobca ako správca komunikácií, je nutné brať na zreteľ aj spôsob opravy, resp. dodržanie náležitostí, postupu pri odstraňovaní poškodenia alebo porúch s ohľadom na plnenie verejného záujmu, ktorým je bezpečnosť cestnej premávky. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý ustálil, že nemožno

od žalobcu požadovať, aby on ako správca komunikácie doplácal na dopravnú nehodu, odhládnuť od toho, že komunikáciu je potrebné uviesť do pôvodného stavu, čo nie je možné inak len za použitia nových dielov zodpovedajúcim aktuálnym normám. Poškodený (žalobca) by nemal doplácať na nehodu. Stotožňuje sa s jeho názorom, že opravou nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného, keďže výmena dielov nenavýšila ich úžitkové vlastnosti. Žalobca v tomto prípade nemal možnosť voľby, či si nechá vec opraviť alebo si poškodenú vec opraví sám, prípadne ponechá neopravenú, ale bol povinný vzniknuté poškodenie odstrániť. Odstránenie poškodenia a uvedenie komunikácie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti a od poškodeného nemožno požadovať, aby on doplácal na vzniknutú nehodu.

35. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že odkázal na ustanovenie § 9 ods. 6 cestného zákona, kedy pre škodcu vyplýva povinnosť uhradiť správcovi komunikácie náhradu škody spočívajúcu vo vynaložení nákladov spojených s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu, bez akéhokoľvek obmedzenia. Toto ustanovenie podľa jeho názoru súd nesprávne vyložil. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý porovnávajú ustanovenia § 442 a 443 OZ a ustanovenie § 9 odsek 6 cestného zákona dospel k jednoznačnému záveru, že § 9 odsek 6 cestného zákona je lex specialis vo vzťahu k uvedeným ustanoveniam OZ, ktorý predstavuje v danom prípade lex generalis. Osobitné ustanovenie špeciálneho zákona potom ruší účinnosť všeobecného (OZ) a vylučuje použitie jeho dotknutých všeobecných ustanovení. Z ustanovenia § 9 odsek 6 cestného zákona vyplýva povinnosť škodcu uhradiť správcovi komunikácie náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch spojených s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu, bez akéhokoľvek obmedzenia. Zhrňujúc uvedené odvolací súd konštatuje, že tieto náklady žalobca súdu listinnými dôkazmi preukázal.

36. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, a to že z ust. § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. nevyplýva žiadne obmedzenie, resp. nie je vyjadrený zákonným spôsobom limit pri náhrade nákladov spojených s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu. Nepochybne ten, kto zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť náklady spojené s odstránením poškodenia, s uvedením komunikácie do pôvodného stavu. Principiálne pri vzniku škody je potrebné, výklad zákonných ustanovení týkajúcich sa reparácie škody, zaujať spôsobom, ktorý rešpektuje náhradu majetkovej ujmy poškodeného v tom duchu, že sa mu nahradí vzniknutá škoda, a to spôsobom, ktorý kompenzuje majetkovú ujmu vzniknutú na strane poškodeného v plnom rozsahu. Pokiaľ žalobca preukázal, že vynaložil náklady na odstránenie škody, ak ich vynaložením na jeho strane vznikla majetková ujma, ktorú pri náhrade škody môže kompenzovať žalovaný, ako ten, kto zodpovedá za škodu, len tým spôsobom, že sa žalobcovi v plnom rozsahu nahradí táto majetková ujma žalovaným. Odvolací súd zdôrazňuje, že nebol relevantný odvolací dôvod žalovaného o potrebe zohľadnenia amortizácie pri vynaložení nákladov žalobcom v súvislosti s novým materiálom, pretože takéto obmedzenie náhrady škody žalobcovi nevyplýva z ust. § 9 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb., a ani ako správca komunikácie pri vynaložení nákladov na odstránenie poškodenia predmetných dielov sa nemôže bezdôvodne obohatiť na úkor žalovaného, z dôvodu, že žalobca si len plnil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 135/1961 Zb. a nebolo preukázané, že by na jeho strane vznikol majetkový prospech. Predmetná oprava nemohla byť vykonaná iným spôsobom, ako výmenou poškodených dielov za nové. Keďže ich výmena za nové nezvýšila ich úžitkové vlastnosti, nedošlo ani k zjavnému prínosu uvedeným postupom pre poškodeného.

37. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že ust. § 9 ods. 6 cestného zákona je potrebné konfrontovať s inštitútom bezdôvodného obohatenia. Odvolaciemu súdu však nie je zrejmé, na základe akých právnych predpisov, či ustálenej súdnej judikatúry prišiel k tomuto záveru.

Odvolací súd v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie ustalať, že odstránenie poškodenia a uvedenie komunikácie do pôvodného stavu bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti a od poškodeného nemožno požadovať, aby on doplácal na vzniknutú nehodu. Inými slovami, existenciou špeciálnej zákonnej úpravy je v týchto prípadoch vylúčená možnosť uplatňovania si zhodnotenia súčastí diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií ich opravou, ktoré bolo protiprávnym konaním škodcu vnútené poškodenému, keď za predpokladu zohľadnenia amortizácie, by bola povinnosť úhrady časti nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu neodôvodnene prenášaná na samotného poškodeného a neprípustne by ho tým znevýhodňovala.

Zhrňujúc uvedené, odvolací súd zároveň poukazuje aj na nespornú skutočnosť v tomto konaní, a to že, v náhradných dieloch neboli použité žiadne drahšie, ani nepotrebné materiály, ani náhradné diely

obsahujúce akékoľvek súčasti navyše, o ktoré by mohla byť hodnota pôvodných dielov oproti hodnote nových dielov navýšená.

38. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP vyplývajúcejmu z obsahu odvolania, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 193 CSP. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> 193 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

39. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že sa súd prvej inštancie nevyporiadal s Expertnou správou, vypracovanou spoločnosťou INSERVIS Slovakia, s.r.o., dostatočne, a jeho odôvodnenie, tak nenapĺňa základné zákonné požiadavky pre spravodlivý proces, a to najmä presvedčivosť súdneho rozhodnutia a riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia, nakoľko sa s ňou súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v bode 22. odôvodnenia, na ktorý odvolací súd odkazuje. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná.

40. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

41. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

42. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

43. S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybniť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v nich uvedených, konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

44. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalobca, súd mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu.

45. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).